SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 6 FEBRUARI 1941

EERSTE HULP BIJ ONGELUKKEN

FLAPJE SPEELDE BLINDEMANNETJE

DOOR WILLY SCHERMELÉ

Flapje was een konijn van bijna een jaar oud. Er waren heel wat konijnenkinderen in Konijnendorp, dat midden in de hei lag. Vroeger hadden Flapje's ouders in het bos gewoond, maar daar had vader Mummelmanus heel erg rheumatiek gekregen, omdat het er zo vochtig was. „Ik kan bijna geen poot meer verzetten van de pijn," had vader geklaagd. „Als we hier nog langer blijven wonen, betekent dat m'n dood. Ik krijg het iedere dag erger te pakken."

Deze konijnenvader overdreef heus niet, want nog een poosje later liep hij op krukken. Het was wel een vreemd gezicht, een konijn op krukken te zien voortstrompelen, maar ach, de mensen zagen het toch niet en de dieren in het bos waren er gauw genoeg aan gewend. „Daar heb je Mummelmanus weer," zeiden ze medelijdend, als ze hem zagen gaan.

Maar eindelijk werd het moeder Mummelmanus toch te bar. „Het is voor een konijn moeilijk om z'n geboortegrond te verlaten, en zeker als je daar ook al je kinderen hebt zien opgroeien," zei ze met tranen in haar ogen. „En toch zullen we moeten verhuizen, want als ik zie, hoe m'n arme man hier in het vochtige bos te lijden heeft, dan breekt m'n hart." Moeder Mummelmanus snikte van aandoening, toen ze deze woorden tot de konijnenburen sprak. Het was ook een gewichtig besluit voor haar, die zo aan het bos gehecht was.

„Ach," mummelde vader Mummelmanus met een van pijn vertrokken snuit, „laten we maar liever hier blijven, moeder. Ik geloof toch niet, dat ik nog ooit weer genezen zal. M'n poten zijn stijf van de rheumatiek."

„Neen," antwoordde moeder vastbesloten, „we gaan in elk geval verhuizen. Je zult zien, dat je weer helemaal opknapt, als we in mooie droge zandgrond gaan wonen."

Verhuizen ja, maar waarheen? Flapje, die nog jong en dus onbezonnen was, had stilletjes al menige onderzoekingstocht ondernomen, zelfs ver buiten het bos.

„Moeder," zei hij, „ik weet een goed plekje, waar we kunnen wonen. Een half uurtje huppelen hier vandaan heb ik onlangs grote koolvelden ontdekt en worteltjes in overvloed, en nog veel meer lekkers, dat een konijn doet watertanden. Laten we daar in de buurt gaan wonen. De grond is er zanderig en droog en er is zoveel te knagen, dat we ons daarover geen zorgen behoeven te maken."

Vader Mummelmanus echter, die in z'n leven al wat meer van de wereld had gezien, zei: „Waar koolvelden zijn, wonen ook boeren, en waar boeren wonen, zijn ook honden...."

Moeder rilde al bij de gedachte, dat vader, die zo slecht ter been was, door nijdige honden nagezeten zou worden. Het zou vast z'n dood zijn. Moeder vond, dat vader groot gelijk had. „Het is voor ons konijnen wel gemakkelijk, om bij een knollenveld te wonen, maar het is ook gevaarlijk. We zullen ook ergens anders ons kostje wel ophalen. Trillip, een achterneef van me, heeft vroeger met z'n konijnengezin ook in de buurt van de boeren gewoond, en de ongelukken waren niet van de lucht. Elk ogenblik was de familie

Toen het zo lang duurde en hij steeds maar mistastte, werd hij eigenlijk een beetje kwaad.

Trillip, om zo te zeggen, in de rouw gedompeld. Nu eens was er een zusje in een strik blijven zitten, dan weer keerde een broertje nooit meer terug, omdat de honden hem hadden ingehaald vóór hij z'n holletje had kunnen bereiken. En weet je wat het eind is geweest? Trillip is toen maar zo gauw mogelijk naar Konijnendorp in de hei verhuisd."

„Een gezond konijn, dat een te gemakkelijk leventje heeft, dat nooit eens moeite hoeft te doen om z'n kostje te vinden, wordt te dik en te vet," vond vader Mummelmanus. „Zo'n konijn wordt dan een gemakkelijke prooi voor z'n vervolgers."

De konijnenfamilie besloot dan ook, na lang beraad, maar liever naar de hei te gaan, waar bijna nooit mensen komen. Midden op de hei lag Konijnendorp. In een zandheuveltje, waar de hele dag de zon op stond, was vlug genoeg een nieuwe woning gegraven. Vader Mummelmanus kon daarbij wel niet meehelpen, vanwege z'n rheumatiek, maar dat hinderde ook niet. Er waren konijnenzusjes en broertjes genoeg, die konden graven. En vele pootjes maakten licht werk, om maar eens in de konijnentaal te spreken.

Al na een paar weken kon je wel zien, dat die droge, zonnige hei vader goed deed. Na korte tijd was hij alweer zo ver opgeknapt, dat hij zonder krukken kon uitgaan, al was het dan ook voetje voor voetje. Mummelmanus nam op aanraden van z'n vrouw veel zonnebaden. Urenlang kon hij doodstil in de hei liggen en alleen aan het trillen van z'n neus kon je dan zien, dat hij een echt, levend konijn was.

Flapje had al gauw speelmakkertjes genoeg gevonden, want Konijnendorp wemelde van de kinderen. Het waren allemaal heel grote konijnengezinnen, die daar woonden. Zo lang de zon scheen, werd er gestoeid en gespeeld, telkens weer bedachten de dartele konijntjes nieuwe spelletjes. Ze speelden verstoppertje, wipten holletje in, holletje uit, zaten elkaars pluimstaartjes na en schenen maar niet moe te kunnen worden.

Op een dag, toen de ondergaande zon de hei in een gouden licht zette, zei Flapje tot z'n speelmakkertjes: „Jongens, ik weet een leuk spelletje, dat ik onlangs door de kinderen van een boer zag spelen. Ik zat toen achter een grote kool verscholen en heb alles goed afgekeken. „Blindemannetje spelen," noemden ze dat. Ik geloof niet, dat het ooit door konijntjes werd gespeeld, maar we zouden het eens kunnen proberen. Het spelletje is zó: jullie binden mij een doek voor m'n ogen en geblinddoekt moet ik dan proberen, jullie te pakken."

„Hè ja, dát gaan we spelen!" mummelden de konijntjes om het hardst.

Flapje zou dus blindeman zijn. O, o, wat hadden de konijntjes toen een pret. Telkens wilde Flapje een van hen grijpen, maar telkens greep hij weer mis. Het werd al bijna donker, en nog steeds had Flapje geen konijntje te pakken kunnen krijgen. Toen het zo lang duurde en hij steeds maar weer mistastte, werd hij eigenlijk een beetje kwaad. Maar gelukkig, ineens.... voelde hij iets wolligs in z'n pootjes! Flapje greep het stevig vast en riep: „Ik heb je, ik heb je!" Meteen deed hij de doek van z'n ogen af om te zien, wie hij gevangen had....

Flapje schrok zich halfdood, z'n lip trilde hevig en het angstzweet brak hem uit. Want raad eens, wie hij gevangen had? Laat ik het maar dadelijk zeggen, want dat raad je toch nóóit. Flapje had de staart van.... de vos te pakken! En alle konijnenmakkertjes waren ineens verdwenen, in hun holletjes gevlucht. Ze hadden niet eens tijd gehad, om Flapje te waarschuwen, dat hij de vos te pakken had!

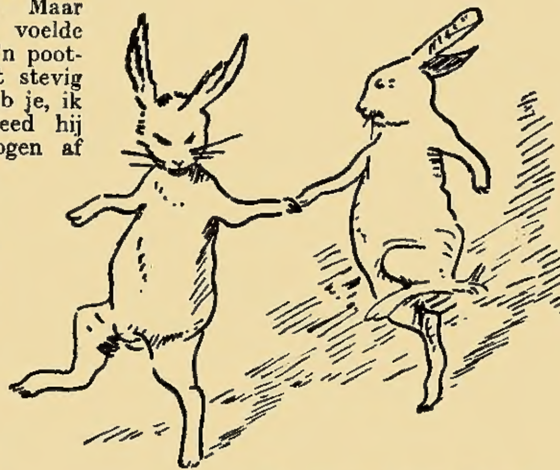
„Zo, vrindje, heb je me? Nou, ik geloof eer, dat ik jou heb," grinnikte de vos vals. „Ik dank je nog wel, dat je het me zo gemakkelijk hebt gemaakt, om je te vangen. Hoe kan een konijn ook zo dom zijn, om blindemannetje te gaan spelen!"

De kippeveren zaten nog aan de snuit van de rover. „Ik heb pas gegeten, dus ik zal je maar meenemen naar m'n hol, voor het geval ik weer honger krijg," gromde de vos, terwijl hij z'n bek nog aflikte van het lekkere kippetje, dat hij een uurtje geleden van den boer had gestolen.

Meteen greep hij Flapje in z'n nekvel en droeg hem naar het vossenhol.

Wat een opwinding was er die avond in Konijnendorp. Flapje was verdwenen en men wist, dat de vos hem had meegenomen. Iedereen jammerde, maar niemand wist raad. Wat had de vos met Flapje gedaan, leefde het arme konijntje nog, of....? Brr.... niemand wilde er aan denken, wat er wel met Flapje gebeurd zou kunnen zijn. Maar vader Mummelmanus had ineens z'n rheumatiek vergeten. „Zodra het donker is, ga ik Flapje zoeken," zei hij. „Dan gaan wij met u mee," riepen een paar dappere konijnenjongens, de beste vrienden van Flap.

Toen de maan boven de hei stond, ging het drietal op stap, regelrecht naar het vossenhol. Maar de konijnen waren niet zo onvoorzichtig, om dadelijk naar binnen te gaan, neen, ze verscholen zich in de nabijheid achter een heidestruik. Ze zaten daar heel lang en doodstil en eindelijk werd hun geduld beloond. De vos had een dutje gedaan en misschien wel gedroomd van een nieuw kippeboutje. Hij verliet het hol en ging dadelijk in de richting van het kippenhok van den boer....

Die nacht was er groot feest in Konijnendorp en Flapje werd van alle kanten gelukgewenst.

Zodra de vos weg was, wipte vader Mummelmanus moedig naar binnen. Hij bevrijdde Flapje, die gelukkig nog ongedeerd was.

Die nacht was er groot feest in Konijnendorp en Flapje werd van alle kanten geluk gewenst. De burgemeester van Konijnendorp hield een lange toespraak en herinnerde er aan, dat het in de konijnengeschiedenis nog nooit was voorgekomen, dat een konijn een vos te pakken had.

„Maar toch speel ik geen blindemannetje meer," zei Flapje. „Dat is een mooi spelletje voor mensenkinderen, maar niet voor konijntjes, die voor de vos op hun hoede moeten zijn!"

PRINS VALIANT
RIDDER ZONDER VREES
DOOR HAROLD R. FOSTER

RÉSUMÉ. VALIANT SLAAGT ER UITEINDELIJK IN EEN GESCHIKTE UITRUSTING TE BEMACHTIGEN. NU MOETEN ZE ALLEBEI ZIEN WEG TE KOMEN.

OP VALIANT'S GEROEP, LIEP DE ACHTERVOLGDE ZO HARD MOGELIJK IN ZIJN RICHTING.

„JE RIJDT DE VERKEERDE KANT OP," RIEP HIJ TEGEN VALIANT, MAAR VALIANT SCHUDDE HET HOOFD EN BEDUIDDE HEM DAT HIJ MOEST VOLGEN.

DE ROVERS HADDEN SLECHTS EEN PAAR MANNEN ACHTERGELATEN OM DE HINDERNIS OP TE RUIMEN, MAAR VOORDAT ZE ZOVER WAREN . . .

. . . WERDEN ZE DOOR VALIANT EN DIENS GEZEL BESPRONGEN.

DE PAARDEN WERDEN UITEENGEJAAGD EN OP DE VLUCHT GEDREVEN EN . . . . .

. . . EVEN LATER SLOEGEN ZIJ EEN ZIJWEG IN.

DAAR WAAR DE WEG HET NAUWST WAS, WERDEN EEN PAAR BOMEN GEVELD DIE DE OPENING AFSLOTEN EN DE PAARDEN BELETTEN TERUG TE KEREN.

DAARNA BEKEEK VALIANT DE BUIT DIE IN HUN HANDEN WAS GEVALLEN. EDELSTENEN, WAPENS, GENOEG VOOR EEN KLEIN LEGER.

„JARENLANG," ZEI VALIANT, „HEBBEN ZE DE OMGEVING EN HET LAND UITGEPLUNDERD. HET WORDT TIJD DAT ZE OP HUN BEURT EENS BEROOFD WORDEN.

WILLY WEETAL'S
DOOR
-R-M-BRINKERHOFF-
IK ZAL ALLES LATEN BRENGEN. DAMES DRAGEN GEEN PAKJES EN IK BEN AL 'N HELE DAME!

JA, DIT KLOSJE GAREN U WILT HET WEL THUIS LATEN BEZORGEN?
TJA... ZOU U.. GOED, HOOR

DIT PAKJE NAALDEN. LAAT U HET ASJEBLIEFT BRENGEN, JA?
BRENGEN?... TJA.. ALS U DAAR OP STAAT...

ZOCHT U SOMS DE AFDELING SPEELGOED, DAMETJE?
SPEELGOED!. WAT EEN ONBESCHAAMDHEID! IK BEN EEN VOLWASSEN DAME, MENEERRR.
JURKEN

WIE MAAKT DAAR TOCH ZO'N KABAAL!
?
?
EEN DAME IS HAAR KIND KWIJT!
?

WAAR IS MIJN KIND?
?

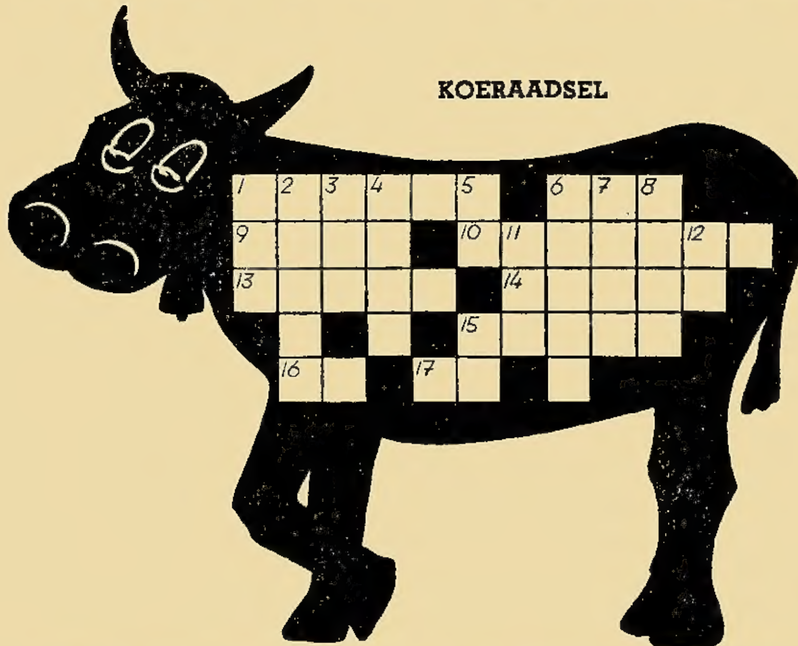

LAAT ME LOS!
KOM GAUW, MEE, KLEINTJE.
-R-M-BRINKERHOFF-

IS DIT SOMS UW KIND, MEVROUW?
WAAR IS M'N KIND?

NEE, IK WIL M'N KIND EN DIT IS MAAR EEN BABY!...

BONT ALLERLEI

KOERAADSEL

Van links naar rechts:

1. Werelddeel waarin wij leven.
6. Ieder.
9. De leeuwerik zong zijn hoogste ....
10. Rookartikel.
13. Worden huizen van gebouwd.
14. Vlak, gelijk.
15. Zit in een krentenbol.
16. Ander woord voor: achter.
17. Tegengestelde van: neen.

Van boven naar beneden:

1. Boomsoort.
2. De kinderen..... hun vrolijkheid door het zingen van veel liederen.
3. Mevrouw het hert.
4. Rivier in Oost-Duitsland.
5. Stang tussen twee wielen.
6. Doet de boer met de eg.
7. Weg met aan beide zijden bomen.
8. Kistje waarin vruchten worden verpakt.
11. Bewoner van Ierland.
12. Verouderde maat.
15. Aanlegplaats voor schepen.

Oplossingen vorig nummer

LETTERRAADSEL

1. Lichaam
2. Olifant
3. Uniform
4. Inhalig
5. Stamper
6. Parkiet
7. Aalmoes
8. Servies
9. Tribune
10. Eenzaam
11. Uitgang
12. Raadsel.

Gezamenlijke beginletters : LOUIS PASTEUR.

WELK JAAR?

1881.

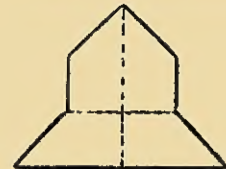
EVEN CIJFEREN

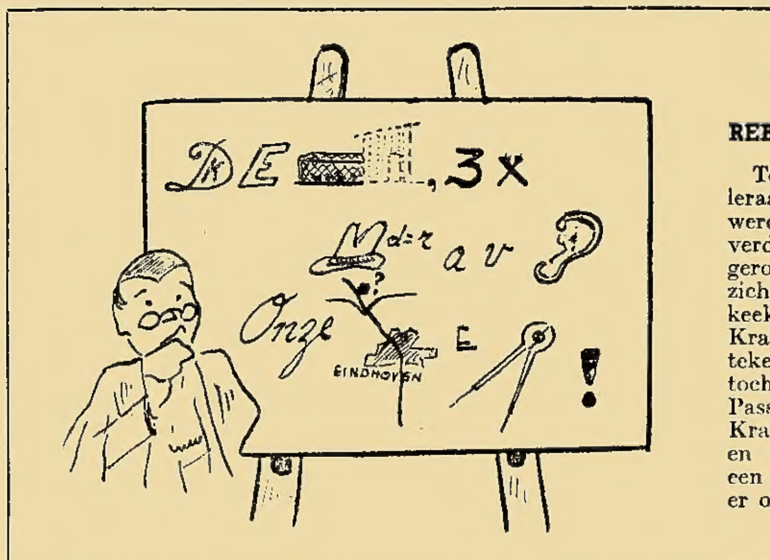
9	5	3	=	17
2	4	8	=	14
6	7	1	=	14
‖	‖	‖		⋝
17	16	12		14

RAADSELTJES

1. Groot-moe-der. 2. Een gat in je kous. 3. Pit - Piet. 4. Aalbes - Aal.

DEELPROBLEEM

REBUSJE

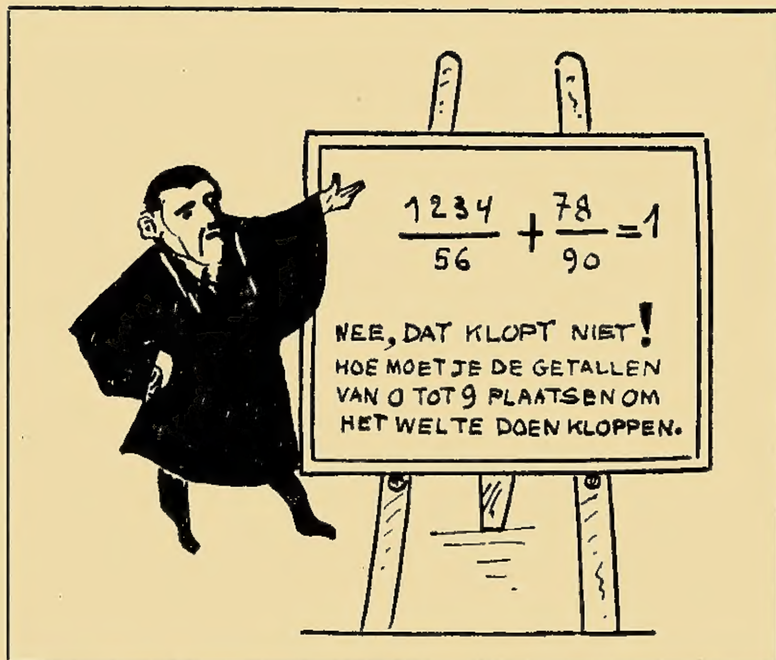
Toen meneer Passer, de tekenleraar, die morgen in de klas kwam, werd hij begroet door een oorverdovend lawaai en „hoera"-geroep en toen herinnerde Passer zich, dat hij die dag jarig was. Hij keek naar 't bord en daarop had Krabbeltje, de bolleboos van de tekenklas, iets getekend, dat Passer toch veel genoegen deed. Toen Passer naar het bord keek, knikte Krabbeltje en wees naar 't bord en daarop hieven alle kinderen een driewerf hoera aan. Wat stond er op dat bord?

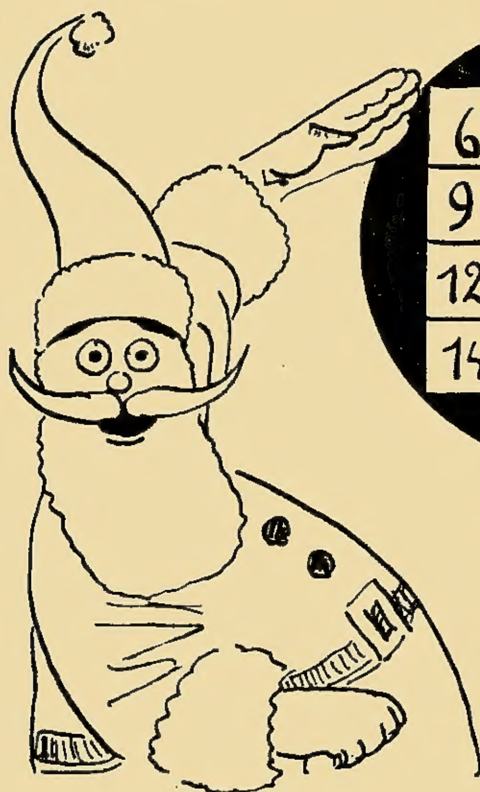
VOOR HANDIGE REKENAARS

OPTELPUZZLE

Vervang de sterretjes door de getallen van 1 tot en met 9, zodat de gegeven optelsom klopt. Hierbij moet het bovenste getal het dubbele zijn van het getal der derde rij.

6	1	10	8
9	11	15	13
12	3	7	4
14	5	2	16

34-PUZZLE

Als jullie die getallen goed bekijken, zul je zien dat b.v. de 3e rij verticaal 10 + 15 + 7 + 2 als uitkomst heeft 34. Dat is hetzelfde met het blokje 12 + 3 + 14 + 5 links onder. Hoe zou je nu die cijfers plaatsen om minstens 19 keer 34 als uitkomst te krijgen? Dat wil zeggen: 4 × horizontaal, 4 × verticaal, 2 × diagonaal. Dan nog de 4 hoekblokjes, en bovendien de blokjes gevormd door de getallen:

1, 10, 11 en 15;
15, 13, 7 en 4;
3, 7, 5 en 2;
9, 11, 12 en 3;
11, 15, 3 en 7;

Totaal 19. Als je 't goed doet geven de 4 hoekgetallen ook samen 34.

1. Mijn eerste gebruikt men bij het eten; mijn tweede is een familielid; mijn derde loopt een heel eind in zee, terwijl mijn geheel een soort dik stijf papier vormt.
2. Mijn eerste dient om te meten; mijn tweede is een soort inhoudsmaat of ook een werkwoord, mijn derde is een lidwoord en mijn geheel duidt op wederkerigheid.
3. Van mijn eerste houdt elk kind, mijn tweede is een lidwoord, mijn derde is heel zoet en braaf en mijn geheel staat in vele tuinen.

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN CLUB
EN DE AARDBEIEN-JAM.

